

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:

<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

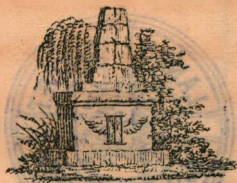
Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Ved
Cancellieraad Sören Hempels
K i s t e

den 19 Januar 1844
i St. Knuds Kirke.

Af
H. P. Svitzer,
Stiftsprovst.

Udgivet til Fordeel for „Stiftelsen af 18 September
for gamle, værbige og trængende Haandværksmestere i
Obense og heres Kenter.“

Obense.
Løst i Høns Stiftsbogtrykkerie.

Frederikke Kirstine Hempel, født Kisbye.

- For why should we mourn for the blest?
Byron.
— Hvi sørge for dem, der i Himlen boe?

Grød ei, naar Bladet ved Løvfaldstid
Til Jorden synker;
Den Kind, der i Somren er glat og hvid,
Faaer om Vintren Rynker.
Grød ei, naar en Pilgrim sin lange Gang
Har smukt fuldendt
Og Dødsenglen under Psalmeklang
Har Faklen vendt:
Den, som sig fra vore Blikke fjerner,
Skal gjensees i andre Kloder og Stjerner.

Grød ei — dog jo, grød, Datter og Søn,
Naar Taarnklokken ringer,
Og Moder man under Sang og Bøn
Til Kirkegaard bringer!
Grød ei — dog jo, grød og, Huusbond, med,
Naar din Hustru kjære
Forlader sin Arne, det hjemlige Sted,
Som hun røgted med Ære!
Det er netop her ved Cypressen og Baareu,
At Gud i sin Naade skjænkede os Taaren!

O! Flee end Huusbond og Datter og Søn
Veemodig stande,
Og folde Haanden til stille Bøn,
Med sænket Pande!
Hun var en Moder for Flee end sin Slægt:
Med kjærlig Mine
Hun tog i sin signende Varetægt
Laugt Flee end Sine!
Hun tog de Store, de Smaa, dem Alle,
Der blot hende vilde Kjærmoder kalde.

Kjendte Du ei hendes lyse Aand,
Hendes klare Pande? — — —
En Stund laud Herren, i Gibeon
Solen stille stande!
Nu vandrer den atter sin Straalegang
Forbi glimtende Stjerne,
Istemmer Sphærerne's rullende Klang
I det dybe Fjerne;
Med sit vantø Lys den gaaer i det Høie,
Saaledes som før den saaes af vort Øie.

Farvell! forsvind i det dybe Blaae,
Nu Skyerne vige!
Vist hisset skal Du Erstatning faae
I Aanders Rige!
Erstatning fordi Du tilsidst saa tidt
Tungt sukke skulde,
Erstatning for Alt hvad Din Sjæl har lidt
Her oven Mulde!
Dig søtter Din Frelset i Fredens Lande
En Scierskrands om den elskte Pande!

Carl Bagger.

Andægtige Christne !

Hvad er det, som i disse Alvors Dieblille har sammenkaldt en saa anseelig, en saa talrig Forsamling under dette Tempels ærbørdige Duer? — En venlig Ordning er hensøbet, hans trætte Legeme er gangen til Hvile, det er hans Støv vi ville overgive til Gravens Gjemme. Men han var dog ingen af Jordens Mægtige; det var hverken høi Fødsel eller anseelig Embedsstilling, hverken et arvet Navn eller jordist Vælde, der udmærkede ham fremfor Mængden. Den Trang til at yde hans Støv den sidste Væresbevisning her paa Jorden, om hvilkken denne Stund saa talende vidner, hvor udbredt den er, hvorledes den har gennemtrængt Borgerfundets forskjellige KLASSE

og selv fra Provindsens fjernere Egne hidført Mænd af forskjellige Livsstillinger, — den vidner altsaa om, at der i Livet gives Noget, som er æblere og ærbødigere, end de udbortes Fortrin, der kunne smykke Enkelte, og at det var noget Saadant, der bandt denne Hensøbede deres Hjertes, med hvilke han under et langt Livs Virksomhed kom i Forbindelse; og jeg tror ikke at feile, naar jeg udtaler det som min Overbevisning, at det fornemlig var den dybe inderlige Kjærlighed, der luede i hans Sjæl, hvormed han ikke allene omfattede sine Nærmeste, dem, som i engere Betydning vare hans Elskede, men Alt hvad han ansaae for Sandhed og Ret, alle sine Medmennesker i Almindelighed, som i Særdeleshed sit kjære Fædeland, sine dyrebare Medborgere, og denne Stab, hvor han tidlig bandt et kjært Hjem og i mange Aar udføbede en hæderlig Virksomhed. Med et Ord tror jeg, at hvad der erhvervede denne Salige saa almindelig Agtelse og Hengivenhed, hvad der længe vil bevare hans Minde i taknemmelige Hjertes, var den

Erkjendelse, at hine bekendte Ord ogsaa betegne hans Virken iblandt os, hine Ord, med hvilke fordom den fromme Job trøstede sig under sine Lidelser, da han sagde:

Job. 29, 15. 16. „Jeg var den Blindes Linc og jeg var, den Lammes Fædder, jeg var de Fattiges Faber, og den Tvivlshed, som jeg ikke vidste, den undersøgte jeg.“

„Den Blindes Linc“ kan dog den med Rettes kaldes, der søger Lys for sig selv og Andre, der redelig arbejder paa at finde, fastholde og udbrede Sandhed. Dannet fra Ungdommen af til at forsynde den himmelske Sandhed i Herrens Huus, aabnede vel Forsynet tidligen denne Hensøbede en anden Virkekreds; i 47 Aar var han Udgiver af dette Stifts Avertisements=Lidende, og i en lang Aar-række selv Redacteur af samme, medens han til samme Tid ved ivrig og uegennyttig Forlægger=Virksomhed befordrede mangt et Mandens Foster frem for Lyset, der udsprede Sandhedens Funter i engere eller vi-

vere Kredse. Men ogsaa Journalistens Kalb er det, at søge og at udbrede Sandhed. Hvo mindes da hans Virken i denne Retning i hans kraftfulde Dage og maane ikke tilstaae, at han kjæmpede, og kjæmpede varmt, for Alt, hvad han ansaae for Sandhed og Ret. De Anstuelser, han havde tilegnet sig, dem fastholdt og dem udtalede han indtil det Sidste. Lad nu end enkelte af disse i enkelte Retninger have lidt under den Ufuldkommenhed, som klæber ved al menneskelig Digten og Tragten, lad Aarene, som rulle hen, i flere Henseender have ført den forstændende Aand dybere, og bragt forandrede Resultater for Lyset, saa vidne de om den Fasthed, hvormed han under de menneskelige Meningers brusende Strømninger bevarede, hvad han engang havde troet at burde erkjende og tilegne sig, og den Oprigtighed, hvormed han ved enhver Leilighed mundtlig og skriftlig udtalede det, om, hvor dybt han havde optaget det i sin Sjæls Inderside, og gjorde hans Færd agtværdig, ogsaa for dem, som ikke belede hans Anstuelser, ogsaa for dem,

som nu og da følte sig kalbede til at mødfige enkelte af disse.

„Den Lammes Fødder“ kalder jeg den, som hjælper den eller det til at gaae, der ikke kan gaae uden Bistand udenfra, som villigt byder Haanden til at staae alt det Fremgang, der erkjendes for Gavnligt og Ret, og der behøver forenede Kræfters troe og fælleds Samvirken. Hvo opfordrede da nogenstade denne Salige til Deeltagelse i ædel Daad, og fandt ikke hos ham et aabent Dje og et redebont Hjerter; hvo lod ham Haand til hjerlig Samvirken for et skønt Maal, og erfarede ikke, hvor villigt han hengav sig til hvad der havde grebet hans Indre, hvor gjerne han da kom i Møde med villig, endog opoffrende, Varme og Kjærlighed! Hvor mangfoldig og forskjellig var ikke den Virksomhed, hvortil, udenfor hans egentlige Kalbsgjerning, deels egen indre Tilskyndelse, deels Medborgeres Tillid kaldte ham, og aldrig undslog han sig, villigt fulgte han hvert indre og ydre Kald; og offrede det Tid og Fliid, Formue og

Kræfter. Uegennyttig Birken for Nutid og Fremtid, hvor han troede at kunne gavne og fremme Medborgeres Vel, udmærkede saavel hans offentlige som hans private Færd.

Men dog er det fornemlig som „de Fattiges Fader,“ at hans Amindelse vil blive i Belsignelse. Han gjorde meget vel i det Skjulte, mange Lidende ville bittert beklage hans Bortgang, og savne den skjulte Velgjører, der ikke blev træt af at meddele, og ikke lod den venstre Haand vide, hvad den høire fuldbragte. Men han umdrog sig heller ikke den offentlige Velgjørenhed, og blandt de forskjellige Virkekredse, hvortil han kaldtes, vare de, som havde et velgjørende Diemed, steds hans Hjerte de dyrebareste. Lahn's Stiftelse, af hvis Inspection han var Medlem lige fra dens første Indretning, i henved 40 Aar, de forskjellige Legater, i hvis Bestyrelse han deeltog, Aylet, og fornemlig den Stiftelse til gamle Haandværkeres og deres Enkers Understøttelse, som han paa sine ældre Dage bidrog saa væsentlig til at begrunde, og som

han endnu paa sit sidste Sygeleie bestjæftigede sig med og skjænkede et betydningsfuldt Bidrag til, Alt bærer det Bidnesbyrd om hans for trængende Medmennesker kjærlige og deeltagende Hjerte; og naar hans Been længst ere henmuldrede i Jordens Skjod, vil hans Navn endnu nævnes med Taknemlighed af dem, der nyde Godt af hiin Stiftelse, saaveljom af de smaae Børn og deres Paarørende, der i Aflyt tildeles Glædsbelønning af det Legat, han til det Døimed skjænkede og stiftede.

„Den Tvistighed, som jeg ikke vidste, den undersøgte jeg,“ sagde Job, ogsaa disse Ord kunne med Sandhed anvendes paa denne Salige. Blandt de mange Idrætter, hvortil Foresattes og Medborgeres Tillid kaldte ham, var ogsaa Forligelses-Commissionen; og den Varme, den Udholdenhed, med hvilken han lige indtil sit sidste Sygeleie opoffrede denne Tid og Kræfter, vidnede dog om, at han ogsaa her fandt Tilfredsstillelse for sin Sjæls varme Fylde, for den Kjærlighed, der drev ham til, ikke at unddrage sig

nogen Gjerning, hvormed han haabede at kunne gaae Medborgere; den vidnede om, at han ogsaa havde fornummet Betydningen af Forløserens Ord: „Salige ere de Fredsommelige; thi de skulle kaldes Guds Børn.“

Saaledes var hans Færd iblandt os, — og Gud velsignede hans Stræben. Han vandt ved denne ikke allene en hæderlig uafhængig Stilling i Livet, i hvilken han baade kunde forserge en talrig og dyrebar Familie, og fyldestgjøre sit Hjertes Trang til at gjøre vel mod de Lidende; men det var ogsaa ved den, at han vandt, hvad han med Rette satte høi Priis paa, deres Agtelse og Venskab, der kom i nærmere eller fjernere Berørelse med ham. Det var ved den han vandt sin Konges Naade, der prydede ham med den Rang, som vidnede om, at hans stille Fortjenester bleve erkjendte og paaskjønne. Det var ved den han vandt, hvad der var hans Hjerter saa dyrebart, sine Medborgeres Venskab og Tillid, der kaldte ham til mange af de Gjeringer, i hvilke han stræbte at

gabne, navnlig til at repræsentere denne Bye i Stænderraadet, da dette første Gang samlede, og til den Plads i Magistraten, som han beklædte lige til sin Dødsdag.

Dog undgik han heller ikke Menneskenes almindelige Løb, Livets Omstiftelser og Prøvelser, og de ramte ham især paa de ældre af Livets Færd og Nøie svækkede Dage. En elsket Hustru, der i mange Aar havde trolig deelt med ham Glæder og Smerter, reves bort fra hans Side, og efterlod i hans Hjerte et Savn, som ikke kunde stilles herne. Kræfterne svandt, Synet svækkedes. Da kaldte nys Herren ogsaa en inderligt elsket Datter hjem til sig, bort fra den kjærlige gamle Fader, fra en dybt sorgende Egteskælle og fra flere umyndige Børn; og hun drog hele hans Hjerte og Sind med sig op imod Lysets høiere Egne; umiddelbart derefter neblagdes han paa sit sidste Leie. Men et Liv, som var den Blindes Die og den Lammes Fod og den Fattiges Fader, var dog vist nok en blød Hude at lægge det trætte Hoved

til Hvile paa; det fornam han ogsaa med et af Taknemlighed mod Gud opfyldt Hjerter; selv under sine sidste Lidelser udtalede han med dybt bevøget Indre sin Erkjendelse af Forsynets miskundelige, naaderige Førelser, og Trøsten herovenfra, Lilliden til den gubdommelige Barmhertighed, der for Jesu Skyld forlader hvad Skrøbelighed forbrød, veeg heller ikke fra ham, for Gud endte hans Lidelser ved en stille Død, og førte den troe Tjener op til Lysets venlige Egne, til Gjenforening med de Elskede, de savnede Forudgangne. Vi maatte da Mindet om hvad han var og hvad han ved Guds Bistand virkede, længe leve i vore Hjerter! maatte det mildt vederqvæge og trøste dem, som sørge ved hans Vaarel dem, der med dyb Smerte savne den venlige Ddning, den elskede Fader, den trofaste Broder, den oprigtige Ven, den kjærlige Belgjører. Hvor opløstende og trøsterig, men ogsaa hvor vækkende og styrkende indvirker dog ikke den Overbeviisning paa os, at vore forudgangne Elskede have erhvervet sig almindelig Ngtelse og Kjær-

lighed, at de savnes af Flere end deres egne Nærmeste, at deres Minde lever i Betsignelse. Maatte denne Saliges Efterladte erfare dette! maatte hans Minde vække og styrke dem og os Alle til ogsaa at nære Kjærlighedens milde Varme i vore Hjerter, og lade den styre vor Digten og Tragten herude, da skulle vi ogsaa af Guds Naade for Jesu Christi Skyld finde Trost i Livet, Hvile og Salighed i Døden. Thi vijt nok

Den Frommes Liv i Verden er
 En Sød, som Gud udsaaede her
 For meer end Gravens Gjemme.
 Naar da et andet Almagts Bliv
 Apeflaber til et bedre Liv,
 Skal og vort Støv fornemme
 Den samme Slæbterstemme!

Amen.

C a n t a t e

affungen

efter Calen, af Sangforeningen.

Hver Form skal forgaae,
Hvert Die skal lukkes!
Lad Dødstimen flaae,
Lad Livstjernen slukkes,
Een Ting dog bestaaer:
Den Godes Minde,
Mend hidsæt Raadet han naaer!

O, Du, som paa Jord
Har elsket hver Broder,
Din Len vorder stor
I lysere Klover!
Du elsked de Smaa,
Dit Deds Solglimt
Belyste Armobøns Braa!

Lidt stirred dit Blid
Paa Stjernernes Høre,
Hvorhen forudgik
Mangfoldige Kjære!
Med funklende Skrift
Staaer der optegnet
Hver from og adel Bedrift!
